

15 eller 10 Aar, og især naar han har Famille at forsørge, ganske overordentlig haardt, naar han, paa Grund af saadanne Ulykkes-tilfælde, som kunne indtræde, skal lade sig nøie med $\frac{1}{3}$ eller $\frac{1}{4}$ af Gagen, og det er jo netop for saadanne Tilfældes Skyld, som lykkeligtvis ere sjældne, at man gjerne vilde tænke sig, at Humanitetshensyn kunde gjøre sig gjældende. Naar man har indvendt mod den af Udvalget foreslaaede Scala, at den vilde blive meget bebyrdende for Staten, maa jeg, efter den meget alvorlige Undersøgelse af dette Spørgsmaal, som jeg har anstillet, ansee det for ikke at være meget begrundet. For det Første er nemlig det Antal af Embedsmænd, som saaledes pensioneres i en ung Alder, hvorom her tales, ganske overordentlig ringe efter vore hidtil værende Forhold, og dernæst ere de Gager, hvoraf Pensionerne skulle beregnes, ligeledes overmaade ringe, og De ville ogsaa see, mine Herer, at den ærede Rigsdagsmand for Præsto Amts 1ste District (Hoffmeyer), som har anstillet en ny Undersøgelse efter andre Data end dem, jeg har benyttet, er kommen til det Resultat, at efter hans Scala, som giver netop saa betydeligt Mindre til de yngre Embedsmænd, vil Pensionshyrden ikke blive mindre end efter Udvalgets Scala. Man har dernæst sagt, at om end ogsaa ikke de åarlige tilstaaede Pensioner maaffee vilde blive større, vilde dog vistnok den Sum af Pensionshyrden, som kom til at paahvile Staten, blive større, idet det var dyrere at give en ung Embedsmand en livsvarig Pension end en ældre. Denne Bemærkning taber imidlertid ogsaa endeel af sin Vægt, naar man tager Hensyn til, at der er

endeel af de Mænd, der i den yngre Alder pensioneres, som senere ville kunne indtræde i Statens Tjeneste, deels fordi s. Ex. den Svagelighed, som indtræffer i den yngre Alder, meget ofte er af den Bestaaffenhed, at man kan komme sig i en senere Alder, og deels fordi, naar Afskedigelsen har en mere politisk Grund, Forholdene let kunne forandre sig saaledes, at den Mand, som før har været ubehagelig, senere kan blive behagelig og komme i Ansættelse igjen. Vi have i de senere Aar havt adskillige Exempler paa pensionerede Embedsmænd, der senere ere komne i Statens Tjeneste, og have gjort megen Nytte. Altsaa troer jeg ikke, at denne Bemærkning er af nogen særdeles Betydning, naar man tillige tager i Betragtning, at det Antal af Embedsmænd, som i en ung Alder komme paa Pension, er ringe, og at deres Gage ligeledes er ringe. Med Hensyn til de Bemærkninger, den ærede Cultusminister gjorde igaar, kan jeg ikke nægte, at jeg troer, at han ikke var aldeles correct i at bestemme Forholdet mellem de Embedsmænds Antal, som pensioneres efter en vis længere Tjenestetid, og dem, som pensioneres under en vis Tjenestetid. Efter mine Undersøgelser er Antallet af de Embedsmænd, som pensioneres efter 30 Aars Tjenestetid, ikke lidet større end deres Antal, som pensioneres . . .

Formanden: Jeg maa bemærke, at dette vistnok er en Misforstaaelse af den ærede Ministers Ord. Det var Antallet af de Embedsmænd, som i det Hele havde tjent over en vis Tjenestealder, som blev sammenlignet med Antallet af de Embedsmænd, der havde tjent under en vis Tjenestealder.